

Chương thứ 31

ƯỚC HẸN TRĂNG RẼM

Những chiếc thuyền nhẹ lênh đênh trên mặt nước, tất cả đều đã ngừng lại ở xa, bốn con chó hình dạng và màu sắc như nhau, bốn người ăn mặc cũng như nhau.

Dưới ánh đèn giấy trắng, gương mặt bốn người đều phát ra ánh sáng như lân tinh, xem ra thật là nguy bí và khủng bố không thể tả được.

Phong Tứ Nương ngó ngẩn.

Nàng quay lại nhìn Liên Thành Bích, biểu tình trên gương mặt của Liên Thành Bích cũng không sai bao nhiêu, hiển nhiên y cũng rất kinh ngạc.

Con chó nhỏ trên chiếc thuyền đã nhảy vào trong lòng người mặc áo đen, đưa đồng tử mặc áo xanh cầm cây đèn bỗng nhiên hô lớn lên:

- Liên công tử ở đâu ? Xin mời qua đây gặp mặt.

Bốn người đồng thời mở miệng, đồng thời ngậm miệng, nói ra rập khuôn với nhau.

Phong Tứ Nương hạ giọng thấp xuống:

- Ông có qua đó không ?

Liên Thành Bích lắc lắc đầu.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Tại sao ?

Liên Thành Bích nói:

- Tôi qua đó chắc chắn là chết.

Phong Tứ Nương không hiểu.

Liên Thành Bích nói:

- Trong bốn người đó, chỉ có một người là Thiên Tông chủ nhân thật.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Ông cũng phân biệt không ra người nào là thật ?

Liên Thành Bích lắc đầu, nói:

- Do đó, tôi không thể qua đó, tôi không biết phải đi qua chiếc thuyền nào.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Không lẽ ông lên lộn thuyền là phải chết hay sao ?

Liên Thành Bích nói:

- Hoa Như Ngọc là người ước hẹn, giữa bọn họ nhất định đã dàn xếp cách gặp mặt ra sao rồi.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Hoa Như Ngọc không nói cho ông biết ?

Liên Thành Bích nói:

- Không.

Phong Tứ Nương thở ra nhẹ nhẹ, nói:

- Thảo nào mà trước khi chết, y còn nói, nếu ông giết y, ông sẽ hối hận.

Bỗng nhiên trong bốn chiếc thuyền, có một chiếc chèo tới Thủy Nguyệt lâu mé bên này.

Phong Tứ Nương phấn khởi tinh thần, nói:

- Trên đời này, rất nhiều chuyện đều như thế, mình mà kiên trì không chịu qua, bọn họ chỉ còn cách lại.

Liên Thành Bích hỏi:

- Cô biết người lại là thật hay giả ?

Phong Tứ Nương nói:

- Bất kể là thật hay giả, chúng ta thử lại trước ngọn đèn chờ hấn ở đó.

Chiếc thuyền nhẹ từ từ chèo lại, rớt cuộc ngừng một bên gần lan can của Thủy Nguyệt lâu.

Người mặc áo đen vừa đứng dậy, con chó trong lòng của y đã nhảy lên đầu thuyền, oảng oảng oảng kêu lên, chạy vào trong khoang.

Trong khoang thuyền tối om như mực, con chó vừa chạy vào trong, lập tức nhảy lên người Hoa Như Ngọc tru lên một cách thê thảm bi khổ.

Y còn sống không cho được ai sung sướng, vì vậy y chết rồi, chỉ có con chó là vì y mà đau lòng.

Phong Tứ Nương bỗng thấy muốn nôn mửa ra.

Nàng ráng nhịn lại. Bên ngoài khoang thuyền, tiếng chân từ từ lại gần, nghe như gió thu đang thổi lá rụng xuống.

Bỗng nhiên, ngoài cửa một gương mặt bóng loáng xuất hiện.

Phong Tứ Nương đang tính đi ra, hai cái bóng người đã từ phía sau nàng song song nhảy lại.

Ngay cả nàng cũng chưa từng thấy người nào có động tác nhanh như vậy, nàng bỗng nhiên phát hiện thân thủ của Liên Thành Bích, phản ứng nhanh nhẹn của y, không hề dưới Tiêu Thập Nhất Lang.

Người mặc áo đen vừa vào khoang thuyền hiển nhiên giật cả mình lên, tính thụt lùi lại, xương sườn đã bị đánh cho một quyền thật nặng nề.

Y tưởng mở miệng la lớn lên, một quyền tiếp theo đã đâm vào mặt.

Trước mặt y lập tức hiện ra một bầu trời đầy sao, thân hình ngã nghiêng qua một bên, rớt cuộc té âm xuống, dưới chân Phong tứ Nương.

Phong Tứ Nương nãy giờ đang ôm một bụng tức tối, bây giờ mới hả được hơi, tên này bây giờ đã nằm đó.

Bước chân của y rất nhẹ, khinh công dĩ nhiên không phải thứ tầm thường, động tác cũng rất nhanh, thật ra, y rõ ràng là một tay cao thủ đệ nhất đẳng trong vũ lâm.

Chỉ tiếc y đã gặp một đối thủ đáng sợ nhất trong thiên hạ.

Khắp thiên hạ, không một người nào có thể đỡ nổi một thế giáng công của Liên Thành Bích và Tiêu Thập Nhất Lang.

Huống gì, thế công đó, bọn họ đã sử xuất toàn lực phải nhất định thắng cho kỳ được.

Hai người nhìn nhau một thoáng trong bóng tối, ánh mắt đều lộ một biểu tình thật kỳ quái, không biết là đang cảnh tỉnh nhau đề phòng, hay là thán phục lẫn nhau.

Liên Thành Bích thở nhẹ ra một hơi nói:

- Người này không phải là Thiên Tông.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Sao ?

Liên Thành Bích nói:

- Tôi đã thấy y xuất thủ một lần, vũ công của y, dù bọn ta có toàn lực xuất thủ, trong vòng ba chục chiêu, chưa chắc đã thắng nổi y.

Tiêu Thập Nhất Lang trầm ngâm.

Y nghĩ không ra trên đời này còn ai đỡ được bọn họ ba chục chiêu.

Phong Tứ Nương đã cúi người xuống, thò tay ra sờ vào thân hình người đó, bỗng nhiên thất thanh nói:

- Hắn chết rồi.

Liên Thành Bích nói:

- Sao lại chết được ? Tôi xuất thủ không nặng lắm.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tôi cũng muốn để hấn sống.

Phong Tứ Nương nói:

- Xem ra hình ... hình như hấn sợ quá mà chết.

Nàng nói chưa xong, lại nhin không nổi muốn nôn mửa ra.

Trong khoang thuyền bỗng có mùi hôi thúi không biết lúc nào tự dưng bốc lên, mùi hôi thúi bốc ra từ thân thể người mặc áo đen.

Con chó nhỏ nhảy lên người y, không ngớt sủa ăng ăng, bỗng nhiên ngoài khoang thuyền có hai tiếng kêu thảm thiết vọng lại, tiếp theo đó là hai tiếng "bõm", "bõm" vang lên.

Phong Tứ Nương chạy ra, gã tiêu công và đưa đồng tử trên chiếc thuyền nhẹ không còn thấy đâu, bên cạnh thuyền nhẹ còn thấy bọt nước đang dần dần tan ra, một cây đèn bằng giấy trắng còn đang trôi lơ lửng trên nước.

Trong nước bỗng nổi lên một tia máu đỏ hồng.

Nhìn lại ba chiếc thuyền con đằng xa, đều đã quay mũi, chèo về hướng bờ bên kia.

Phong Tứ Nương dậm chân nói:

- Bọn họ nhất định đã thấy có chuyện gì không ổn, ngay cả đứa bé cũng giết đi để bịt miệng.

Liên Thành Bích cũng thở ra nói:

- Bọn họ đã chạy mất, bây giờ muốn tra cho rõ hành tung bọn họ, chỉ sợ còn khó hơn lên trời.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Vì vậy, chúng ta phải rượt theo.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Làm sao rượt theo đây ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Chiếc thuyền ở chính giữa đi chậm nhất, cô ngồi chiếc thuyền này đuổi theo nó.

Liên Thành Bích lập tức nói:

- Tôi rượt theo chiếc bên trái.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Chỉ cần tìm ra bọn họ đi đâu, rồi lập tức trở về, nhất định không được làm bậy làm bạ.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Anh ... anh sẽ ở đây chờ tôi ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Bất kể là có tin tức gì hay không, ngày mai trước buổi trưa, nhất định tôi sẽ về đây.

Phong Tứ Nương ngẩng đầu nhìn y, hình như còn muốn nói gì đó, bỗng nhiên quay người nhảy xuống chiếc thuyền con bên cạnh, cầm cây sào chống một cái, một giọt nước mắt bỗng rớt trên bàn tay của nàng.

Nhìn ra tận xa xa, ba chiếc thuyền nhẹ cơ hồ muốn tan biến vào trong sương mù trên mặt hồ.

Khói sóng mờ lung.

Đêm càng khuya, không biết cách trời sáng độ bao lâu nữa.

Mặt hồ yên lặng ôn nhu, đêm cũng dịu dàng ôn nhu, trừ những tiếng chèo thuyền ra, trời đất không còn một tiếng động nào khác.

Chiếc thuyền phía trước cũng không còn thấy rõ, hai chiếc thuyền hai bên đã đi mất từ lúc nào, chiếc chính giữa cũng chỉ còn một chiếc bóng.

Phong Tứ Nương dùng sức chèo thuyền, nước mắt không ngọt tuông trào.

Trước giờ nàng chưa hề khóc nhiều như vậy, ngay cả chính nàng cũng không biết tại sao mình khóc như thế.

Nàng chỉ cảm thấy một nỗi cô độc, một nỗi sợ hãi không sao nói được.

Cả thế giới này bỗng nhiên biến thành trống lỗng, trời đất hình như chỉ còn lại một mình nàng.

Nàng vẫn biết Tiêu Thập Nhất Lang sẽ ở Thủy Nguyệt lâu thuyền chờ nàng, Tiêu Thập Nhất Lang đã đáp ứng chuyện gì, trước giờ không bao giờ để người khác thất vọng.

Có điều, trong lòng nàng vẫn còn sợ hãi, làm như là chuyến đi này nàng sẽ không còn gặp lại y.

Tại sao nàng lại đi nghĩ như vậy ? Chính nàng cũng không rõ.

Nàng lại nghĩ đến Thảm Bích Quân, đến những lời Thảm Bích Quân nói trước khi đi:

- ... Chỉ có chị mới là người bạn đời tốt nhất của Tiêu Thập Nhất Lang, cũng chỉ có chị mới chân chính hiểu y ...

Bây giờ cái tâm ý ấy của nàng, đã bị người ta làm thất vọng.

Nàng có trách móc mình không ? Có giận mình không ?

Trong một đêm trăng mờ này, u linh của nàng có còn lưu lại trong vùng núi sông mỹ lệ này không ? Có hiện ra trước mắt Phong Tứ Nương hay không ?

Phong Tứ Nương càng lấy sức chèo thuyền, ráng sức không nghĩ đến những chuyện đó, nhưng lại không cách nào không nghĩ đến.

Nàng thật tình muốn quỹ hồn của Thảm Bích Quân hiện ra lúc này, để chỉ cho mình một con đường đi.

Trên con đường cuộc đời, nàng hầu như đã bị lạc mất phương hướng.

Trên mặt hồ bao la này, nàng đã lạc mất phương hướng.

Một cơn gió thổi qua, nàng ngẩng đầu lên, mới phát giác ra, chiếc thuyền phía trước, ngay cả cái bóng nhỏ xíu bây giờ chẳng còn thấy đâu.

Trong gió còn nghe như có tiếng chèo thuyền vọng lại, nàng đang tính rượt theo, bỗng nhiên phát hiện sóng nước dưới thuyền mình đang xoáy tít lại.

Con xoáy có một lực lượng thật kỳ dị, kéo chiếc chuyền về một phương hướng.

Chiếc thuyền hoàn toàn không còn theo ý nàng điều khiển nữa.

Nàng vốn không phải là một người đàn bà thấy chuột là la hoảng cả lên.

Có điều bây giờ nàng nhịn không nổi muốn la lên, chỉ tiếc là dù nàng có la bao nhiêu, cũng không còn ai nghe được.

Con xoáy càng lúc càng mãnh liệt, làm như có một bàn tay đang kéo chiếc thuyền đi.

Nàng chỉ còn nước mở trừng mắt nhìn con thuyền đang bị kéo vào bóng đêm không định hướng.

Bàn tay của nàng đã yếu đi.

Bỗng nhiên bình một tiếng, mũi thuyền chạm vào một cây cột trụ.

Trước mặt một toà tiêu lâu, nửa bên ngó ra mặt nước, những cây cột gỗ thô chắc chống đỡ tiêu lâu trên mặt hồ.

Tiêu lâu ba mặt đều có cửa sổ, trong song cửa có ánh đèn chiếu ra.

Nếu có ánh đèn, chắc có người.

Là hạng người nào ?

Cái lực lượng thần bí ấy, tại sao lại lôi kéo Phong Tứ Nương lại chốn này ?

Phong Tứ Nương chẳng thèm nghĩ ngợi, chống cây sào một cái, thuyền dựa vào sức nước, ghé vào một bên bờ.

Chỉ cần ra khỏi chiếc thuyền như bị ma ám đó, nàng chẳng màng gì cả.

Bất kể ra sao, chỉ cần đặt hai chân bình an ổn thỏa trên mặt đất là nàng cảm thấy thỏa mãn lắm rồi.

Cái mùi vị bị nước tặc vào lỗ mũi, nàng đã có thưởng thức qua, nàng bỗng nhiên phát hiện ra, làm quĩ gì thì quĩ, chắc chắn là khá hơn làm quĩ chết trôi rất nhiều.

Sau tiểu lâu có một cái bình đài hẹp, lan can còn bày một vài chậu cúc đang nở hoa.

Ánh đèn từ song cửa chiếu ra, tất cả các cửa sổ đều bị khóa chặt.

Phong Tứ Nương nhảy qua lan can, đứng trên bình đài, mới thở phào ra được một tiếng.

Chiếc thuyền con đang xoay vòng vòng trong nước, bỗng nhiên xoạc một tiếng vang lên, một cái đầu người từ dưới nước thò lên, chính là tay đệ nhất hảo hán trong Thái Hồ Thủy Báo Chương Hoàn.

... Thì ra tên tiểu tử này và những người kia cũng là một bọn với nhau.

Phong Tứ Nương cắn răng, bỗng nhiên bật cười, nói:

- Ta cứ ngỡ con quĩ chết trôi nào đang tìm người thế mạng, thì ra là ngươi.

Chương Hoàn cũng cười, hai tay dựa vào mạn chiếc thuyền, người y đã búng lên, đứng ở mũi thuyền, ngẩng mặt lên cười nói:

- Tôi cũng không ngờ người có danh tiếng lẫy lừng là Phong Tứ Nương còn nhớ đến tên tôi.

Phong Tứ Nương nhoẽn miệng cười nói:

- Ngươi biết ta chính là người có danh tiếng lẫy lừng Phong Tứ Nương ?

Chương Hoàn nói:

- Đương nhiên là tôi biết.

Phong Tứ Nương đảo quanh tròn mắt hỏi:

- Đây là nhà của người ?

Chương Hoành cười nói:

- Đây là Tây hồ, không phải là Thái hồ, đây chỉ là một chỗ ở tạm thôi.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Nếu vậy đây là nhà tạm thời của người ?

Chương Hoành nói:

- Có thể nói như vậy.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Ông lôi ta lại nhà tạm thời của ông, có phải là muốn ta làm bà vợ tạm thời không ?

Chương Hoành ngớ mặt ra, miệng y lắp ba lắp bắp, muốn nói mà không nói ra được lời.

Y không ngờ Phong Tứ Nương lại hỏi y một câu như vậy.

Phong Tứ Nương nhìn y bằng đuôi mắt, nàng lại hỏi:

- Ông nói có phải không ?

Chương Hoành lấy tay chùi gương mặt đầm nước, rốt cuộc y cũng nói ra được tiếng:

- Tôi không có ý như vậy.

Phong Tứ Nương lại bật cười, cười rất ngọt:

- Bất kể ông có ý gì, nơi đây cũng là nhà của ông, ông là chủ nhân tại sao còn không lên đây mời khách ?

Chương Hoành vội vã nói:

- Tôi lên đây.

Y cột chiếc thuyền vào trong cột trước rồi bò trên cột lên như một con thằn lằn.

Phong Tứ Nương đứng ở lan can phía sau chờ y, nụ cười so với hoa cúc đang nở kia xem ra còn đẹp đẻ hơn ngàn lần.

Nhìn một người đàn bà như nàng, nhìn nụ cười đó, nếu không có ai động lòng, người ấy nhất định không phải là đàn ông.

Chương Hoành là một người đàn ông.

Y không nhìn lên, nhưng lại nhịn không nổi phải nhìn lên.

Phong Tứ Nương nhoẽn miệng cười nói:

- Không ngờ rằng không những ông giỏi thủy tính mà môn Bích Hồ công cũng rất cao siêu.

Người của Chương Hoành có chỗ muốn hôn mê, y ngẩng đầu cười nói:

- Tôi chỉ bất quá ...

Một câu chưa kịp nói xong, bỗng nhiên có thứ gì đó đen thui từ trên không nện xuống, chính trúng giữa đầu của y.

Lần này y quả thật hôn mê luôn.

Bất cứ cái đầu của ai, cũng không cứng bằng chậu hoa, huống gì Phong Tứ Nương xuất thủ, đã dùng hết mười phần sức của mình.

Thình một cái, Chương Hoành ngã sầm xuống, rồi thình một cái, chậu hoa cũng rớt xuống.

Phong Tứ Nương phúi phúi bụi, cười nhạt nói:

- Dưới nước tuy ta là con vịt khô, nhưng lên tới bờ, tùy lúc ta có thể biến người thành con vịt chết.

Ánh đèn trong cửa sổ tuy còn cháy sáng, nhưng không nghe có tiếng người.

Nơi đây nếu là chỗ Chương Hoành thuê mướn, Chương Hoành lại là người đang nằm như con vịt chết queo dưới nước, trên tiểu lâu dĩ nhiên chẳng có người nào khác ở đó.

Tuy không có người nào khác, nhưng không chừng lại có đường dây mối nhợ dẫn đến Thiên Tông.

Chương Hoành dĩ nhiên là người của Thiên Tông, nếu không, tại sao y lại chui dưới nước kéo thuyền của Phong Tứ Nương lại nơi đây, không cho nàng rượt theo kẻ địch.

Đây chính là lý luận của Phong Tứ Nương lúc này, nàng đối với cách phán đoán của mình cũng bằng lòng lắm.

Cửa cũng rất hẹp, bên ngoài không thấy có khóa lại.

Phong Tứ Nương đang tính mở cửa bước vào, cửa bỗng từ trong mở ra, một người đang đứng trước ngưỡng cửa, nhìn nàng, cặp mắt mỹ lệ hiển lộ vừa bi thương, vừa mệt mỏi, mái tóc đen dài xỏa hai bên bờ vai, xem ra giống hệt một tiên nữ dưới thủy cung, một u linh trong đêm trăng.

- Thảm Bích Quân!

Phong Tứ Nương kêu lên.

Nàng nằm mộng cũng không ngờ được, lại gặp Thảm Bích Quân ở nơi đây.

Thảm Bích Quân không phải là tiên nữ, cũng không phải là u linh.

Nàng vẫn còn chưa chết, vẫn còn là một người có máu có thịt, một người sống sờ sờ ra đó.

Phong Tứ Nương thất thanh hỏi:

- Chị ... chị làm sao đến nơi đây vậy ?

Thảm Bích Quân không trả lời, nàng quay trở vào nhà, trong nhà có giường có ghế, có bàn có đèn.

Nàng chọn một nơi tối nhất ngồi xuống, nàng không muốn để Phong Tứ Nương thấy cặp mắt sưng đỏ lên vì khóc của nàng.

Phong Tứ Nương cũng bước vào, nhìn đăm đăm vào mặt nàng, hình như muốn nhìn cho rõ hơn, xem nàng có phải thật là người không, hay là oan hồn còn chưa được siêu thoát.

Thẩm Bích Quân rút cuộc gượng cười lên một tiếng nói:

- Tôi vẫn chưa chết.

Phong Tứ Nương cũng gượng cười nói:

- Tôi cũng nhìn ra.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Có phải chị rất kỳ lạ không ?

Phong Tứ Nương nói:

- Tôi ... tôi rất vui mừng.

Nàng quả thật rất mừng rỡ, nàng vốn khấn thầm trong bụng hy vọng sẽ có kỳ tích xuất hiện, Tiêu Thập Nhất Lang và Thẩm Bích Quân sẽ còn có ngày gặp lại nhau.

Bây giờ kỳ tích đã xuất hiện.

Làm sao xuất hiện được nhỉ ?

Thẩm Bích Quân thở nhẹ ra một hơi nói:

- Thật ra, chính tôi cũng nghĩ không ra, có người lại cứu mình.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Ai ?

Thẩm Bích Quân nói:

- Chương Hoành.

Phong Tứ Nương cơ hồ muốn la cả lên:

- Chương Hoành ?

Đương nhiên là Chương Hoành, bản lãnh ở dưới nước của y, cũng giống Tiêu Thập Nhất Lang trên bờ, thậm chí có người còn nói, y có thể tùy tiện tìm ra một cây kim dưới đáy nước.

Tìm người dĩ nhiên so với tìm kim còn dễ hơn nhiều.

... Thảo nào mà bọn tôi tìm hoài không thấy chị đâu, thì ra chị bị tên quỷ nước ấy lôi đi mất tiêu.

Câu nói ấy Phong Tứ Nương không nói ra miệng, bởi vì Thảm Bích Quân đã nói tiếp:

- Tôi tin rằng chị cũng đã gặp qua y một lần trên Thủy Nguyệt lâu.

Phong Tứ Nương cười khỏ nói:

- Tôi đã gặp y, lúc tên mặc áo xanh đầu tiên bỗng nhiên thất tung, y là người lớn miệng kêu la nhất.

Thảm Bích Quân nói:

- Y quả thật là một người rất nhiệt tâm, tiên phụ lúc còn sống có biết y, còn cứu mạng y một lần, do đó, y vẫn chờ dịp trả ơn.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Y cứu chị có thật là vì muốn báo ơn ?

Thảm Bích Quân gật đầu nói:

- Y đối với chuyện xảy ra trên Thủy Nguyệt lâu cảm thấy nghi ngờ, vì vậy, mọi người đi hết rồi, y bèn rón rén quay lại xem chuyện rốt cuộc như thế nào.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Y trở về đúng lúc chị nhảy xuống nước ?

Thẩm Bích Quân nói:

- Lúc đó y đang ở dưới nước lâu lắm rồi, sau này tôi mới biết, trong một ngày, y nằm dưới nước đã hết mất mấy tiếng đồng hồ, y thấy ở trong nước so với trên bờ còn thoải mái hơn.

... Đương nhiên là y thà ở dưới nước hơn ở trên bờ, bởi vì, một khi lên bờ, y tùy thời có thể biến thành một con vịt chết.

Câu nói ấy dĩ nhiên Phong Tứ Nương cũng không nói ra miệng, nàng đã phát hiện ra Thẩm Bích Quân đối với người này không có ấn tượng xấu.

Nhưng nàng vẫn còn nhịn không nổi cất tiếng hỏi:

- Y cứu chị xong rồi, tại sao không đưa chị về lại ?

Thẩm Bích Quân cười lên một tiếng, nụ cười thật cay đắng khổ sở:

- Trở về ? Về đâu ? Thủy Nguyệt lâu chẳng phải là nhà của tôi.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Nhưng chị ... chị không muốn thấy mặt lại chúng tôi sao ?

Thẩm Bích Quân cúi đầu, một hồi thật lâu, nàng mới nói nhỏ:

- Tôi biết mọi người nhất định sẽ khổ tâm lắm, tôi ... tôi cũng đang nghĩ đến mọi người, có điều, tôi thà để mọi người nghĩ tôi đã chết rồi, bởi vì ...

Nàng lặng lẽ gạt nước mắt nói:

- Bởi vì, trên đời này, thiếu đi một người như tôi, mọi người đều sẽ thấy khỏe hơn một tý.

Phong Tứ Nương cũng cúi đầu xuống, trong lòng nàng không biết đang cảm thấy mùi vị gì.

Nàng không muốn tranh biện cùng Thẩm Bích Quân, ít ra, bây giờ cũng không phải là lúc tranh luận vấn đề.

Thẩm Bích Quân nói:

- Có điều, Chương Hoành sợ các người lo lắng, nhất định đi gặp mọi người, y đi cũng lâu lắm rồi.

Nàng thờ dài, lại lặp lại câu nói lúc nãy:

- Y quả thật là một người rất nhiệt tâm.

Phong Tứ Nương chẳng biết nói sao, hiện giờ đương nhiên nàng biết mình đã trách lầm Chương Hoành.

Thẩm Bích Quân nói:

- Lúc này tôi đang mơ mơ màng màng ngủ được một giấc, hình như nghe bên ngoài có tiếng động gì rất lớn.

Phong Tứ Nương nói:

- - m.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Đây là tiếng động gì vậy ?

Gương mặt của Phong Tứ Nương có vẻ muốn đỏ lên, nàng đang tần ngần không biết nói sao, bên ngoài có tiếng người vừa nói vừa cười:

- Đây là tiếng của con vịt chết bị con vịt khô đập rớt xuống nước.

Phong Tứ Nương trước giờ rất ít khi bị đỏ mặt, có điều, bây giờ gương mặt của nàng so với con tôm luộc còn muốn đỏ hơn.

Bởi vì Chương Hoành đang ướm lom ngom bước vào nhà, trên người tuy không bị thiếu thứ gì, nhưng lại nhiều thêm một thứ.

Nhiều thêm một cục bấu vừa đỏ vừa sưng vù.

Thẩm Bích Quân chau mày hỏi:

- Đầu ông tại sao lại sưng lên một cục thế ?

Chương Hoành cười khỏ nói:

- Cũng chẳng tại sao cả, chẳng qua chỉ có người muốn so sánh một thứ đồ.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- So sánh gì ?

Chương Hoành nói:

- So thử xem đầu tôi cứng, hay chậu hoa cứng ?

Thẩm Bích Quân nhìn nhìn cục bướu trên đầu y, nhìn nhìn vẻ mặt của Phong Tứ Nương, ánh mắt của nàng cũng lộ một nụ cười.

Nàng quả thật từ lâu chưa hề cười lên lần nào.

Phong Tứ Nương bỗng nhiên nói:

- Chị đoán thử xem, đầu y cứng hay chậu hoa cứng ?

Thẩm Bích Quân nói:

- Chậu hoa cứng.

Phong Tứ Nương nói:

- Nếu chậu hoa cứng, tại sao lại bị đầu y đụng bể mất một góc ? Còn đầu y lại lồi lên một góc ?

Thẩm Bích Quân rớt cuộc bật cười lên.

Phong Tứ Nương vốn muốn làm cho nàng cười cười một chút, thấy nụ cười trên mặt của nàng, trong lòng Phong Tứ Nương cảm thấy sung sướng vô hạn.

Chương Hoành bỗng nhiên thở ra, nói:

- Bây giờ tôi đã biết rõ được một chuyện.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Chuyện gì ?

Chương Hoành cười khỏ nói:

- Bây giờ tôi hiểu rõ ra, tại sao rất nhiều người trong giang hồ cho cô là nữ yêu quái.

Phong Tứ Nương nói:

- Bây giờ tôi còn một chuyện chưa rõ.

Chương Hoành hỏi:

- Chuyện gì ?

Phong Tứ Nương sa sầm nét mặt hỏi:

- Tại sao ông không để tôi rượt theo chiếc thuyền đó ?

Chương Hoành nói:

- Bởi vì tôi còn chưa muốn cô chết dưới nước.

Phong Tứ Nương nói:

- Không lẽ tôi còn phải cảm ơn ông sao ?

Chương Hoành hỏi:

- Cô có biết tên thuyền phu và đứa bé làm sao chết không ?

Phong Tứ Nương hỏi ngược lại:

- Ông biết ?

Chương Hoành nói:

- Ám khí này là tôi lấy từ trong người bọn họ ra đây.

Ám khí y đang nói là một cây đinh ba góc, dài hơn đinh thường một chút, nhỏ hơn một chút, màu đen sì, xem ra cũng chẳng có gì đặc biệt.

Y vừa lấy trong người ra, Phong Tứ Nương đã thất thanh kêu lên:

- Tam Lăng Thấu Cốt Đinh ?

Chương Hoàn nói:

- Tôi biết nhất định cô nhìn ra.

Phong Tứ Nương nói:

- Dù ta chưa ăn thịt heo bao giờ, ít ra ta cũng thấy con heo đi đứng ra làm sao.

Người trong giang hồ không biết loại ám khí này cũng không nhiều.

Nghe nói ám khí trong thiên hạ, tổng cộng có hơn một trăm bảy mươi loại, đáng sợ nhất có bảy thứ.

Tam Lăng Thấu Cốt Đinh chính là một trong trong bảy thứ đó.

Chương Hoàn nói:

- Những thứ ám khí này thường dùng cơ quan phát ra, dù ở dưới nước, cũng phóng ra được tới năm ba trượng, chúng tôi ở dưới nước sợ nhất là thứ ám khí này.

Phong Tứ Nương nói:

- Trước giờ tôi không ở dưới nước bao giờ, tôi chẳng phải quĩ nước, cũng chẳng phải cá.

Chương Hoàn nói:

- Nếu ở trên mặt nước, những thứ ám khí này có thể phóng xa tám trượng ngoài, giết người như chơi.

Phong Tứ Nương nói:

- Người mang theo thứ ám khí này, chính là người tôi đang rượt theo ?

Chương Hoàn gật gật đầu.

Phong Tứ Nương cười nhạt nói:

- Không lẽ ông cho là tôi sợ cái thứ ám khí ấy ? Nếu ngay cả mấy cây đinh đó tôi còn tránh không khỏi, tôi là cái thứ nữ yêu quái gì ?

Tuy nàng nói ngoài mặt ra vẻ không mang ơn, trong lòng nàng không nhịn nổi cũng âm thầm cảm kích.

Thật tình nàng không chắc ăn tránh nổi cái thứ ám khí đó.

Nàng cũng không muốn bị thứ ám khí đó đánh ngã xuống hồ, rồi bị chết đuối dưới đó.

Bất cứ ai, chết đuối một lần đã quá đủ nhiều, lần thứ hai không còn tý dũng khí nào để nói.

Do đó, Thảm Bích Quân còn sống.

Nàng cúi đầu, ngồi nơi góc nhà tối tăm, nhìn bàn chân mình si dại, cũng không biết đang nghĩ tâm sự gì.

Nụ cười vừa rồi, tựa như ánh mặt trời chiếu qua bầu trời u ám, bây giờ cũng đã biến đi.

Phong Tứ Nương bước lại, ôm vai nàng nói:

- Tại sao chị không hỏi tôi, y đang ở đâu ?

Thảm Bích Quân lại càng gằm đầu xuống.

Phong Tứ Nương lại nói:

- Nơi đây tuy cũng tốt, nhưng chị cũng không nên ngốc cả một đời ở đây, đến lúc phải đi cũng phải đi, không lẽ chị quên ai nói câu đó sao ?

Thảm Bích Quân ngẩng đầu lên, thấy Chương Hoành, lại cúi đầu xuống ... Một người đàn bà muốn thổ lộ những gì trong lòng mình ra, rốt cuộc cũng không thể để đàn ông nghe được.

May mà Chương Hoành cũng không phải là người đàn ông không hiểu biết, y bỗng nhiên hỏi:

- Các cô đã đói chưa ?

Phong Tứ Nương lập tức nói:

- Đói muốn chết.

Chương Hoành nói:

- Tôi đi kiếm thứ gì về ăn, luôn tiện thay đổi y phục, đi đi về về chắc cũng mất nửa tiếng đồng hồ.

Phong Tứ Nương nói:

- Ông cứ thông thả kiếm, thông thả thay, chúng tôi không vội vã gì cả.

Chương Hoành bật cười, vừa sờ sờ đầu vừa đi ra, thuận tay đóng lại cửa dùm cho hai người?,

Thẩm Bích Quân bấy giờ mới ngẩng đầu lên, hỏi nhỏ:

- Y ... Y đang ở đâu ? Tại sao không ở một chỗ với chị ?

Phong Tứ Nương thở ra, nàng đang tính thổ lộ tâm sự, bỗng nghe bình một tiếng, cái cửa vừa mới đóng lại đã bị bật tung ra, một người từ phía ngoài bay vào, phịch một cái rớt xuống cái bàn, cái bàn gãy nát ra, người đó lại từ trên bàn rớt xuống, nằm sóng soài dưới đất, hai mắt mở to trừng trừng, chính là người mới ra khỏi nhà, Chương Hoành.

Không những chưa đến nửa tiếng đồng hồ, ngay cả nửa tuần trà còn chưa tới, y đã trở lại rồi, y trở lại thật quá nhanh.

Một người lúc đi ra còn vũng vàng như thế, tại sao bỗng nhiên lại bay bổng lộn người đi vào ?

Không lẽ y bị người ta ném vào nhà ?

Thủy Báo Chương Hoành không phải là một bị gạo, muốn ném y vào không phải là một chuyện dễ.

Phong Tứ Nương bỗng nhiên bước tới hai bước, chắn ngang trước mặt Thẩm Bích Quân, thật ra, võ công của nàng cũng không cao hơn Thẩm Bích Quân, có điều lúc nàng ở một chỗ với Thẩm Bích Quân, nàng thấy

mình ít nhiều gì cũng kiên cường hơn một chút, cũng nên là người bảo hộ mới đúng.

Chương Hoành nhìn nàng trừng trừng, gương mặt lộ một nét biểu tình không thể hình dung, khóe miệng của y đã có máu rỉ ra.

Máu không phải đỏ tươi, mà là đen sì, đen cũng có nhiều loại, có thứ đen rất đẹp, có thứ đen rất dễ sợ. Đây là một thứ đen rất dễ sợ.

Phong Tứ Nương thất thanh hỏi:

- Người bị sao thế ?

Chương Hoành càng bậm miệng lại, hàm răng nghiến lại ken kết, máu vẫn còn không ngớt chảy ra.

Ngay cả Phong Tứ Nương cũng chưa hề thấy ai trong miệng chảy ra bao nhiêu đó máu, máu màu đen sì.

Thẩm Bích Quân bỗng nhiên hỏi:

- Ông mở miệng ra được không ?

Chương Hoành quờ quạng, y gắng gượng lắc lắc đầu.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Tại sao mở miệng không được ?

Chương Hoành muốn nói, mà nói không ra lời, bỗng nhiên găm lên một tiếng, một thứ gì bùng ra, tinh lên một tiếng, rớt xuống mặt đất, chính là một cây Tam Lăng Thấu Cốt Đinh.

Trái tim của Phong Tứ Nương chìm xuống, nàng chậm chậm ngẩng đầu lên, lập tức thấy ngoài cửa, trong bóng đêm, có một bóng người đen thui, nhưng gương mặt lại sáng loang loáng dưới ánh trăng.

Chương Hoành chắc là vừa ra đã thấy người này, y tính la lên, Tam Lăng Thấu Cốt đinh đã găm vào lưỡi.

Phong Tứ Nương nắm chặt hai nắm tay, nàng cảm thấy miệng mình vừa khô vừa đắng, cái thống khổ của Chương Hoành, hình như cũng muốn lây qua nàng.

Người mặc áo đen bỗng hỏi:

- Người có muốn cứu mạng hần không ?

Phong Tứ Nương chỉ còn nước gật gật đầu.

Người mặc áo đen nói:

- Được, trước hết cắt lưỡi của hần, chậm một chút là không kịp đây.

Phong Tứ Nương rung mình lên một cái, nàng cũng biết, muốn cứu mạng cho Chương Hoành, chỉ có cách cắt cái lưỡi của y trước để cho chất độc khỏi lan ra.

Nhưng nàng không cách nào làm được.

Thẩm Bích Quân bỗng nhiên cắn chặt răng, rút cây đao bên eo lưng của Chương Hoành, đưa tay lên, chụp lấy cằm của y.

Chương Hoành hô lên một tiếng, lưỡi của y đã thè ra, chính ngay lúc đó, đao quang lóe lên, nửa cái lưỡi đã theo đà đao rút xuống, rút xuống đất kêu lên kịch một tiếng, cái lưỡi của y đã cứng như đá, y cũng bất tỉnh luôn.

Thẩm Bích Quân chậm chậm đứng lên, nàng chậm chậm quăng thanh đao xuống, mồ hôi ra đầy trên gương mặt trắng bệch mỹ lệ.

Phong Tứ Nương kinh hãi nhìn nàng, nói:

- Chị ... chị làm được vậy.

Thẩm Bích Quân nói:

- Tôi không thể không làm vậy, bởi vì, tôi không thể mắt nhìn ông ta chết đi.

Phong Tứ Nương trầm ngâm, nàng bỗng nhiên phát hiện ra, trong hai người bọn họ, người yếu đuối hơn, không chừng không phải là Thẩm Bích Quân.

Có người tuy ngoại biểu rất nhu nhược, có điều đến lúc khẩn cấp, thường thường làm những chuyện không ai liệu trước được.

Người mặc áo đen lạnh lùng nhìn bọn họ nói:

- Bây giờ các người có thể theo ta đi được rồi.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Theo người đi ? Người là ai ?

Người mặc áo đen nói:

- Các người nên biết ta là ai.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Người là Thiên Tông ? Thiên Tông thật ?

Người mặc áo đen nói:

- Vô tướng Thiên Tông, thân ngoại hoá thân, chân tức thị giả, giả tức thị chân.

Phong Tứ Nương đảo quanh tròn mắt, bỗng nhiên cười nói:

- Người biết ta là ai không ?

Người mặc áo đen nói:

- Người là Phong Tứ Nương.

Phong Tứ Nương nói:

- Người biết ta là ai, còn thấy được mặt ta, ít ra cũng phải cho ta thấy mặt người.

Người mặc áo đen nói:

- Sớm muộn gì người cũng thấy thôi.

Phong Tứ Nương nói:

- Người cho ta thấy trước, rồi ta sẽ theo người đi.

Người mặc áo đen nói:

- Còn không thì sao ?

Phong Tứ Nương nói:

- Người không chịu đáp ứng ta, đương nhiên ta cũng không chịu đáp ứng người.

Người mặc áo đen nói:

- Người thật tình không chịu đi ?

Phong Tứ Nương cười nói:

- Người muốn ta đi, ta cứ ngồi ngay chỗ này, xem người làm gì ?

Nàng quả thật ngồi xuống, như đứa bé đang làm nũng với người lớn.

Nàng dùng cách này đối phó với rất nhiều người đàn ông, lần nào cũng rất hữu hiệu, rất ít người đàn ông ngạnh mặt làm nghiêm đi đối phó với một thiếu nữ đang làm nũng.

Người mặc áo đen là trường hợp ngoại lệ, y cười nhạt nói:

- Người muốn xem ta làm được gì người ?

Phong Tứ Nương nói:

-- .

Người mặc áo đen nói:

- Được, người xem đây.

Y cười nhạt bước vào, vừa tiến vào phòng có ánh đèn, chiếc mặc nạ trên mặt y rọi sáng lên dễ sợ, hai bàn tay cũng sáng loáng lên dễ sợ.

Bất kỳ ai nhìn vào mặt y cũng bị chói cả mắt lên, nếu không cách nào nhìn y, thì làm sao động thủ được ?

Phong Tứ Nương rớt cuộc nhảy dậy lớn tiếng nói:

- Ngươi dám vô lễ với ta ?

Người mặc áo đen lạnh lùng nói:

- Không những ta sẽ vô lễ với ngươi, ta còn muốn rất vô lễ.

Phong Tứ Nương sa sầm nét mặt nói:

- Bốn tên Thiên Tôn thiệt thiệt giả giả các ngươi, lúc này có phải có một tên lên Thủy Nguyệt lâu ?

Người mặc áo đen nói:

-- .

Phong Tứ Nương hỏi:

- Ngươi có biết hắn ta bây giờ ra sao không ?

Người mặc áo đen nói:

- Chết rồi.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Ngươi có biết hắn ta làm sao mà chết không ?

Người mặc áo đen lắc lắc đầu.

Phong Tứ Nương nói:

- Hắn sợ quá mà chết đấy.

Nàng cười nhạt nói tiếp:

- Ngươi thấy người chết vì sợ chưa ? Ta bảo đảm ngươi, một người không thể nào chết kinh khủng hơn là chết vì sợ.

Người mặc áo đen nói:

- Sao ?

Phong Tứ Nương nói:

- Người có biết hấn chết vì sợ làm sao không ?

Người mặc áo đen lại lắc lắc đầu.

Phong Tứ Nương nói:

- Bởi vì hấn nằm mộng cũng không ngờ được rằng, ngay cả một chiêu cũng đỡ không nổi, chúng ta vừa xuất thủ, hấn đã té lăn ra.

Nàng nói linh hoạt như thật, làm người ta không thể không tin ... Phong Tứ Nương không những biết làm nũng, dọa nạt người khác cũng có bản lĩnh lắm.

Chỉ tiếc nàng nhìn không ra được người mặc áo đen có bị dọa mà sợ hay không, nàng lại hỏi:

- Vũ công của người so với hấn ra sao ?

Người mặc áo đen nói:

- Sắp sỉ.

Phong Tứ Nương lạnh lùng nói:

- Nơi đây tuy không phải là Thủy Nguyệt lâu, có điều, người chỉ cần bước tới một bước, ta sẽ cho người chết ngay tại chỗ.

Người mặc áo đen hỏi:

- Chỉ cần ta bước tới một bước, ta sẽ chết chắc chắn ?

Phong Tứ Nương nói:

- Đúng vậy.

Người mặc áo đen bước tới trước một bước.

Phong Tứ Nương đang cảm thấy dạ dày co rút lại, nàng biết bây giờ đã đến lúc phải ra tay, nàng quay lại nhìn Thẩm Bích Quân, Thẩm Bích Quân cũng đang nhìn nàng, hai người đột nhiên cùng xuất thủ một lượt, nhảy lại người mặc áo đen, bọn họ không phải là những người đàn bà yếu đuối.

Thật ra, võ công của bọn họ, kể ra là hạng nhất lưu cao thủ trên giang hồ, võ công của người mặc áo đen nếu chỉ tương đương với cái tên trên Thủy Nguyệt lâu, tên đó không đỡ nổi một thế giáp công của Liên Thành Bích và Tiêu Thập Nhất Lang, vậy thì cơ hội của họ cũng không ít lắm.

Phong Tứ Nương chỉ hy vọng nửa chiêu đầu chiếm lấy tiên cơ, trong vòng mười chiêu đánh ngã người này.

Nàng xông lại, hai bàn tay múa lên như đôi bướm, trước hết dùng hư chiêu để dụ đối phương để lộ sơ hở.

Vũ công của nàng vốn cùng một đường với Nam Hải Quan Âm năm xưa, chiêu thức phức tạp, biến hóa ngụy dị, tư thái cũng rất mỹ diệu.

Chiêu Hoa Vũ Tân Phân, Hồ Điệp Song Phi, chính là chiêu tinh yếu nhất trong vũ công của nàng, trong cái hư có cái thực, trong cái thực có cái hư, hư hư thực thực, làm người ta không biết đường nào mà đoán. Nào ngờ nàng vừa mới xuất chiêu, bỗng nhiên cảm thấy trước mắt cũng có "Hoa Vũ Tân Phân" đầy trời, cổ tay nàng đã bị chụp cứng, một ngón tay lạnh cứng điểm vào huyệt Ngọc Châm sau cổ.

Nàng không lập tức bị hôn mê ngay, tại một khoảnh khắc đó, nàng lại nghĩ đến Tiêu Thập Nhất Lang.

Cho đến bây giờ, nàng mới biết, võ công của mình so với Tiêu Thập Nhất Lang xa biệt chừng nào.

Bọn họ hai người bây giờ không phải cũng đang xa cách biết bao nhiêu sao?

- Tiêu Thập Nhất Lang, anh đang ở đâu?

Nàng đang gọi lớn, nhưng ngay cả một tiếng cũng không nói ra được.

Hoa Vũ Tân Phân đầy trời cũng đã biến đi, trước mắt nàng là một khoảng bóng tối vô biên vô bờ.

Tây hồ mé bắc có một toà Bảo Thạch Sơn, trên đỉnh Bảo Thạch Sơn có Bảo Thích Tháp, dưới Bảo Thích Tháp có Lai Phụng đình.

Tiêu Thập Nhất Lang đang ở đó.

Hết chương 31